

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 484/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť M. A., zastúpenej advokátom JUDr. Namirom Alyasrym, PhD., Advokátska kancelária, Štúrova 13, Nitra, vo veci namietaného porušenia jej základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 119/14/1000-5 a upovedomením Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. Kc 32/14/4400-5 zo 7. mája 2014 o spôsobe vybavenia podnetu a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2014 doručená sťažnosť M. A. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 119/14/1000-5 (ďalej aj „napadnutý postup

generálnej prokuratúry“) a upovedomením Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 32/14/4400-5 zo 7. mája 2014 o spôsobe vybavenia podnetu (ďalej aj „napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry“).

2. Sťažovateľka v úvode svojej sťažnosti uviedla: *«Sťažovateľka podáva ústavnú sťažnosť pre porušenie základných práv, ktoré vyplývajú z čl. 46 ods. 1 predpisu č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej ako „Ústava“) v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej ako „Dohovor“) a z čl. 13 Dohovoru a to postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej ako „GP“), sp. zn. VI/2 Pz 119/14/1000-5, ktorým GP postúpila vybavenie Podnetu sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania zo dňa 7. 3. 2014 (ďalej ako „podnet“) Krajskej prokuratúre Nitra (ďalej ako „KP“), ktorá svojim Upovedomením o spôsobe vybavenia podnetu zo dňa 7. 5. 2014, sp. zn. Kc 32/14/4400-5 tento podnet odložila, keďže podľa jej názoru nebol zistený dôvod na podanie mimoriadneho dovolania.*

Sťažovateľka namieta, že postupom GP a rozhodnutím KP boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy - Právo na súdnu a inú právnu ochranu... čl. 6 ods. 1 Dohovoru - Právo na spravodlivé súdne konanie ... čl. 13 Dohovoru - Právo na účinný opravný prostriedok...»

3. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľka uviedla: *«KP konštatuje preukázanie splnenia podmienky zrušenia spoločnosti podľa § 68 ods. 6 písm. a) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení (ďalej aj ako „OBZ“): t. j. nekonanie valných zhromaždení. S takýmto právnym záverom sa nemožno stotožniť, keďže valné zhromaždenie nepredstavuje zákonný orgán verejných obchodných spoločností (ďalej aj ako „v.o.s.“) a tak nemožno aplikovať na v.o.s., ako rýdzo osobné obchodné spoločnosti, rovnaké zákonné pravidlá ako v prípade kapitálových obchodných spoločností, ktorým z OBZ vyplýva povinnosť zriadiť valné zhromaždenie. Teda ak aj spoločníci v.o.s. prejavili v spoločenskej zmluve vôľu zriadiť valné zhromaždenie, takéto rozhodnutie podľa nášho názoru nie je pre nich právne záväzné, resp. pravidelné nekonanie valného zhromaždenia nemôže byť sankcionované zrušením spoločnosti, nakoľko na takú sankciu chýba zákonná*

norma. Ani v prípade dobrovoľného zriadenia valného zhromaždenia tak neexistuje zákonná povinnosť konania valného zhromaždenia. Keďže za v.o.s. konajú výlučne spoločníci, použitie takéhoto extenzívneho výkladu zákona zo strany súdov nemožno akceptovať. V takomto prípade tak nemôže ísť o porušenie ustanovení zákona, lebo zákonný predpoklad pre úpravu vzťahov v tomto prípade vôbec neexistuje. Z tohto dôvodu nemožno v.o.s. zrušiť. ...

KP prisvedčuje argumentom Krajského súdu v Nitre tiež ohľadne splnenia podmienky zrušenia spoločnosti podľa § 68 ods. 6 písm. g) OBZ (t. j. nepreukázanie sídla spoločnosti). Tu namietame, že nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, keďže oba sudy nijakým spôsobom neskúmali, či spoločnosť nemá žiadny vzťah k nehnuteľnosti, teda tvrdenia súdov v týchto intenciách nie sú preukázané žiadnymi skutočnosťami a opierajú sa iba o ničím nepodložené a účelové tvrdenie druhého účastníka konania. ...

Teda rozhodnutím KP bolo zasiahnuté do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. ...»

4. K namietanému vybaveniu podnetu na podanie mimoriadneho dovolania krajskou prokuratúrou sťažovateľka uviedla: „*Proti postupu GP a upovedomeniu KP namietame, že toto upovedomenie vydala KP a nie GP, pričom zákon výslovne uvádza, že o podnetoch na podanie mimoriadneho dovolania rozhoduje výlučne Generálny prokurátor. ... V tomto smere je dôležité uviesť, že Ústavný súd SR v tomto náleze uvádza, že ide o voľnú úvahu generálneho prokurátora, teda nie prokurátorov prokuratúr nižšej inštancie. Teda aj s podporou tohto názoru máme za to, že takéto opatrenie o vybavení podnetu nie je v súlade s právnymi predpismi, keďže ho vydala KP a nie GP.*“

5. Sťažovateľka v závere navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že „*základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. k. VI/2 Pz 119/14/1000-5 a Upovedomením o spôsobe vybavenia podnetu*

zo dňa 7. 5. 2014, č. k. Kc 32/14/4400-5 Krajskej prokuratúry Nitra, porušené boli“, ďalej aby ústavný súd vyslovil, že „Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sa nariaďuje znova konať vo veci podnetu sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 1. 2014, č. k. 15Cob/231/2013-335“. Nakoniec sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd uložil generálnej prokuratúre povinnosť uhradiť sťažovateľke trovy konania v sume 284,08 €.

II.

6. Z priložených príloh k sťažnosti vyplýva, že krajská prokuratúra vybavila podnet sťažovateľky zo 7. marca 2014 na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15 Cob 231/2013 z 30. januára 2014 (ďalej aj „podnet“) upovedomením o spôsobe vybavenia podnetu č. k. Kc 32/14/4400-5 zo 7. mája 2014. Krajský prokurátor v napadnutom upovedomení krajskej prokuratúry uviedol: *«Na základe podnetu Vášho klienta obchodnej spoločnosti..., konkrétne spoločníčky M. A. (ďalej len „navrhovateľa“)* zo dňa 7. marca 2014 na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/231/2013-335 z 30. januára 2014 v spojení s uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 29CbR/5/2010-318 z 9. októbra 2013 som z poverenia a v mene generálneho prokurátora Slovenskej republiky preskúmal na vec sa vzťahujúci spisový materiál Okresného súdu Nitra sp. zn. 29CbR/5/2010. Ako vyplýva z obsahu podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, tento bol podaný podľa § 243f písmeno c) Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o zrušení verejnej obchodnej spoločnosti... bez likvidácie, spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Po preskúmaní konania a rozhodovania súdov som dospel k záveru, že podmienky na postup podľa § 243e Občianskeho súdneho poriadku nie sú splnené. Nie je totiž daný ani jeden z predpokladov upravených v § 243f odsek 1 Občianskeho súdneho poriadku, ktorým by bolo možné podanie mimoriadneho dovolania úspešne odôvodniť, pričom v danom prípade nemožno spochybniť nielen skutkové, ale ani právne závery súdov oboch stupňov. ...

V uvedenom prípade prisvedčujem argumentom obidvoch súdov, ktoré vychádzajú zo záveru, že v uvedenom konaní bolo preukázané splnenie podmienok zrušenia obchodnej spoločnosti podľa § 68 odsek 6 písmeno a) Obchodného zákonníka – nekonanie valných zhromaždení a § 68 odsek 6 písmeno g) Obchodného zákonníka, nesplnenie podmienok podľa § 2 odsek 3 Obchodného zákonníka, keďže spoločnosť nevie preukázať, že ku dňu rozhodnutia by mala k nehnuteľnosti zapísanej ako sídlo v obchodnom registri vlastnícke, užívacie právo resp. súhlas vlastníka nehnuteľnosti.

Spoločníci v spoločenskej zmluve prejavili vôľu zriadiť si ako najvyšší orgán valné zhromaždenie, pričom sa tiež zaviazali rešpektovať ustanovenia spoločenskej zmluvy a plniť ňou uložené povinnosti[.] Z uvedeného dôvodu je teda pre nich toto rozhodnutie záväzné, nakoľko spoločenská zmluva upravuje okrem iných skutočností tiež fungovanie spoločnosti ako celku, pričom sa stotožňujem s právnym záverom, že pokiaľ právna úprava verejných obchodných spoločností neobsahuje žiadne ustanovenia, ktoré by upravovali vznik a pôsobenie valného zhromaždenia vo verejnej obchodnej spoločnosti, tak treba v uvedenom prípade postupovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, ktoré organizáciu a fungovanie valného zhromaždenia upravujú (§ 128 Obchodného zákonníka). Zákon vyžaduje, aby bolo valné zhromaždenie v prípade, ak zákon, spoločenská zmluva, resp. stanovy neustanovujú kratšiu lehotu, zvolané konateľmi najmenej raz za rok.

Zákon teda jednoznačne uvádza, že je potrebné zvolať valné zhromaždenie aspoň raz ročne. Pokiaľ si teda verejná obchodná spoločnosť vymienila založenie valného zhromaždenia, pričom neupravila lehoty na jeho zvolávanie v zmysle § 128 odsek 1 Obchodného zákonníka znamená to, že valné zhromaždenie musí byť zvolané aspoň raz ročne. V opačnom prípade súd na návrh štátneho orgánu, na návrh osoby, ktorá osvedčí právny záujem, alebo aj z vlastného podnetu rozhodne o zrušení spoločnosti, ak sa v príslušnom kalendárnom roku nekonalo valné zhromaždenie; neuvádza sa tam nič o tom, že je zvolávané iba konateľmi, čo je upravené pri spoločnostiach s ručením obmedzeným, ale všeobecne o následkoch - zrušení spoločnosti, ak sa v kalendárnom roku nekonalo valné zhromaždenie.

Splnenie tejto povinnosti zo strany obchodnej spoločnosti preukázané nebolo.

Takisto sa stotožňujem s argumentom, že v čase rozhodovania súdu obchodná spoločnosť nevedela preukázať právny vzťah k nehnuteľnosti, ktorá má podľa údajov z obchodného registra predstavovať jej sídlo, čím došlo k porušeniu ustanovenia § 2 odsek 3 Obchodného zákonníka.

Pokiaľ sa jedná o Vaše námietky uvádzané v spojitosti s „motiváciou konania JUDr. M. B.“, ktorý sa podľa Vášho názoru snaží za každú cenu dosiahnuť zrušenie verejnej obchodnej spoločnosti, čo bude mať za následok zmarenie možnosti dosiahnuť prípadný úspech v uvedenom súdnom spore 9C/250/2008 je potrebné uviesť, že hodnotenie „motivácie“, resp. dôvodov, pre ktoré sa jeden zo spoločníkov domáha zrušenia spoločnosti, nemôže byť dôvodom na podanie mimoriadneho dovolania, nakoľko rozhodujúce v tomto smere je výlučne posudzovanie splnenia podmienok pre zrušenie spoločnosti v čase rozhodovania súdu.

Ďalej argumentujete tým, že súd porušil dvojinštančnosť konania, lebo odvolací súd sa v prípade vydaného uznesenia 15Cob/120/2013-298 z 24. júla 2013 v súlade s ustanovením § 221 odsek 1 písmeno h) Občianskeho súdneho poriadku nevysporiadal pri zrušovaní prvostupňového uznesenia s druhou podmienkou potrebnou na zrušenie uznesenia a to nielen s tým, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, ale aj nedostatočne zistil skutkový stav.

S uvedeným sa nemožno stotožniť, nakoľko v uznesení Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/120/2013-298 (str. 10) sa uvádza, že súd pri rozhodovaní o zrušení spoločnosti neprihliadal na skutočnosť, či spoločnosť splňa podmienky podľa § 2 odsek 3 Obchodného zákonníka, t. j. či spoločnosť preukázala, že má k nehnuteľnosti alebo jej časti, ktorej adresa je ako jej sídlo spoločnosti zapísaná v obchodnom registri, vlastnícke právo alebo užívacie právo, alebo súhlas vlastníka nehnuteľnosti. Uvedené možno považovať za výhradu smerujúcu k nedostatočne zistenému skutkovému stavu.

V prípade námietok, ktoré vo Vašom podnete smerujú do hodnotenia dôkazov vykonaných súdmi je potrebné uviesť, že mimoriadne dovolanie nie je možné odôvodniť nesprávnym hodnotením vykonaných dôkazov, čo vyplýva z charakteru dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú. Z uvedeného dôvodu prokurátor pri skúmaní

podmienok na podanie mimoriadneho dovolania, nie je oprávnený prehodnocovať dôkazy vykonané súdom v základnom konaní.»

7. S poukazom na uvedené skutočnosti, keďže v danej veci krajská prokuratúra konajúca z poverenia a v mene generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) nezistila dôvod na podanie mimoriadneho dovolania, bol sťažovateľkin podnet krajskou prokuratúrou odložený.

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo

vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

IV.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým postupom generálnej prokuratúry

10. Sťažovateľka v súvislosti s podnetom adresovaným generálnej prokuratúre namietla, že zákon výslovne uvádza, že o podnetoch na podanie mimoriadneho dovolania rozhoduje výlučne generálny prokurátor, pričom o jej podnete rozhodla krajská prokuratúra.

11. Podľa § 243e ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 49 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) na vybavenie podnetu je príslušný ten prokurátor, ktorý je príslušný na vykonanie opatrení vyplývajúcich z podaného podnetu.

Podľa § 51 zákona o prokuratúre na zabezpečenie plnenia úloh prokuratúry môže výnimočne a len v jednotlivéj veci generálny prokurátor a v rozsahu svojej pôsobnosti aj krajský prokurátor určiť výnimky z ustanovení § 46 až § 50. Vo veciach, ktoré nepatria do

právomoci Špecializovaného trestného súdu, môže generálny prokurátor takto postupovať a určiť, že na konanie je príslušný špeciálny prokurátor len s prechádzajúcim písomným súhlasom špeciálneho prokurátora; súhlas možno vziať späť písomným vyhlásením, ak pominú dôvody určenia výnimky z ustanovení § 46 až § 50.

Podľa § 16 zákona o prokuratúre generálny prokurátor vykonáva osobne pôsobnosť uvedenú v § 11 a 12 a § 13 ods. 1; týmto nie je dotknuté ustanovenie § 9 ods. 1. V ostatných prípadoch môže poveriť prokurátora, aby konal v jeho mene.

12. Pokiaľ krajský prokurátor krajskej prokuratúry z poverenia a v mene generálneho prokurátora preskúmal sťažovateľkin podnet a podnet vybavil, generálny prokurátor, ako aj krajská prokuratúra postupovali zákonným spôsobom v zmysle už uvedených ustanovení zákona o prokuratúre. Takémuto postupu nie je z pohľadu práv garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru možné nič vytknúť.

13. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému postupu generálnej prokuratúry odmietol v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry

14. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je

suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

15. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že podanie mimoriadneho dovolania je podmienené splnením zákonných predpokladov, ktoré sú upravené v ustanoveniach [§ 243e](#) a nasl. OSP. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľky, ktoré by bolo možné zahrnúť pod [čl. 46 ods. 1](#) ústavy alebo pod čl. 6 ods. 1 či čl. 13 dohovoru.

16. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (porov. napr. I. ÚS 19/01, I. ÚS 67/02, II. ÚS 176/03, II. ÚS 14/04, II. ÚS 144/05, II. ÚS 23/2010, III. ÚS 301/2014, IV. ÚS 344/04).

17. Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry, ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre

sp. zn. 15 Cob 231/2013 z 30. januára 2014 mimoriadne dovolanie, nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky, keďže platná zákonná úprava nezakladá sťažovateľke právo (právny nárok) na vyhovenie jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania zo strany generálneho prokurátora.

18. Ústavný súd sa síce stotožňuje so záverom, že ani závery, resp. dôvody generálneho prokurátora o nevyhovení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania (v tomto prípade dôvody uvádzané krajskou prokuratúrou, ktorá bola poverená generálnym prokurátorom na preskúmanie podnetu a jeho vybavenie v mene generálneho prokurátora) sa nemôžu zakladať na svojvôli, avšak v prípade sťažovateľky preskúmaním záverov krajskej prokuratúry prijatých v mene generálneho prokurátora ústavný súd nezistil, že by tieto boli neodôvodnené alebo v zjavnom rozpore so znením zákona. Krajská prokuratúra v mene generálneho prokurátora výstižne a zrozumiteľne sťažovateľke odôvodnila svoje závery týkajúce sa *preukázania splnenia podmienok zrušenia obchodnej spoločnosti podľa § 68 ods. 6 písm. a) a § 68 ods. 6 písm. g) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov v konaní pred všeobecnými súdmi. Rovnako akceptovateľne krajská prokuratúra v mene generálneho prokurátora odôvodnila závery o tom, že podmienky na postup podľa § 243e OSP neboli splnené, keďže nebol daný ani jeden z predpokladov upravených v § 243f ods. 1 OSP, ktorým by bolo možné podanie mimoriadneho dovolania úspešne odôvodniť, pričom v danom prípade nebolo možné spochybniť nielen skutkové, ale ani právne závery súdov oboch stupňov. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry vydané z poverenia a v mene generálneho prokurátora nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a postup krajskej prokuratúry z poverenia a v mene generálneho prokurátora a právne závery ňou v mene generálneho prokurátora vyslovené v napadnutom upovedomení krajskej prokuratúry je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.*

19. Z už uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť *v tejto časti smerujúcej proti napadnutému upovedomeniu krajskej prokuratúry* odmietol v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júla 2014